

Η αναιρεσείουσα προβάλλει τους εξής λόγους αναιρέσης:

- 1) Το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε νομικά εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2408/92, καθόσον έκρινε ότι στο πεδίο εφαρμογής του εμπίπτουν μόνο οι απαγορεύσεις της άσκησης των δικαιωμάτων μεταφορών. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τις αεροπορικές μεταφορές, δεν επιτρέπεται να αντισταχθεί στην αναιρεσείουσα μια τέτοια ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2408/92, ακόμη και αν υπήρχε η δυνατότητα τέτοιας ερμηνείας εντός του πλαισίου της ΕΕ.
- 2) Το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε και εφάρμοσε εσφαλμένα την υποχρέωση αιτιολόγησης που προβλέπει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 253 ΕΚ), καθόσον έκρινε νόμιμο το ότι η Επιτροπή απέκλεισε τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2408/92 χωρίς να παραθέσει καμία αιτιολογία. Το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε κακώς ότι δεν αποτελεί ανεπίτρεπτη αντικατάσταση της αιτιολογίας κατά τη διάρκεια της δίκης το γεγονός ότι η Επιτροπή αντικατέστησε, κατά τη διάρκεια της δίκης, τις παρατιθέμενες στην προσβαλλόμενη απόφασή της αιτιολογίες με τελείως νέες «διευκρινίσεις».
- 3) Το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε νομικά εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 2408/92, καθόσον δεν έλαβε υπόψη τα δικαιώματα αφενός του φορέα που έχει την εκμετάλλευση του αερολιμένα της Ζυρίχης και αφετέρου των περιοίκων του εν λόγω αερολιμένα.
- 4) Το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε και εφάρμοσε εσφαλμένα την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων. Κακώς το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε καθόλου υπόψη τα δικαιώματα του φορέα που έχει την εκμετάλλευση του αερολιμένα και των Ελβετών περιοίκων. Παρά τα αιτήματα της νυν αναιρεσείουσας, το Γενικό Δικαστήριο δεν θέλησε να εξετάσει τα επίδικα μέτρα από την άποψη της αναγκαιότητάς τους. Δεν εφάρμοσε με επαρκή αυστηρότητα την προϋπόθεση παράθεσης αντικειμενικών αιτιολογικών λόγων. Το συμφέρον προώθησης μιας τουριστικής περιοχής δεν είναι άξιο προστασίας, διότι τα οικονομικά συμφέροντα δεν αποτελούν αντικειμενικούς δικαιολογητικούς λόγους.
- 5) Η εξέταση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο από την άποψη της αναλογικότητας ενέχει σοβαρά νομικά σφάλματα. Το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων και δεν προέβη σε πλήρη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών. Το γεγονός ότι υποκατέστησε την εκτίμησή του ως προς τα πραγματικά περιστατικά στην εκτίμηση της Επιτροπής συνιστά υπέρβαση εξουσίας. Το Γενικό Δικαστήριο, παραβιάζοντας την αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως, βάσιστηκε σε ορισμένες διαπιστώσεις ως προς τα πραγματικά περιστατικά, σχετικά με τις οποίες δεν δόθηκε στην νυν αναιρεσείουσα η δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή της.
- 6) Κατά την εξέταση ορισμένων λιγότερο επαχθών περιορισμών το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους κανόνες για την κατανομή του βάρους απόδειξης και ορισμένες άλλες γενικές αρχές.

- 7) Το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τη δυνατότητα επιβολής ανωτάτου ορίου θορύβου είναι αντιφατικό.

Προσφυγή της 23ης Νοεμβρίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατία της Αυστρίας

(Υπόθεση C-548/10)

(2011/C 30/44)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: A. Alcover San Pedro και C. Egerer)

Καθής: Δημοκρατία της Αυστρίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, παραλείποντας να θεσπίσει ή να κοινοποιήσει στην Επιτροπή εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2007/2/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Μαρτίου 2007, για τη δημιουργία υποδομής χωρικών πληροφοριών στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα (INSPIRE) ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·

— να καταδικάσει την Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 15 Μαΐου 2009.

⁽¹⁾ ΕΕ L 108, σ. 1.

Προσφυγή της 26ης Νοεμβρίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατία της Αυστρίας

(Υπόθεση C-555/10)

(2011/C 30/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: G. Braun και H. Støvelbæk)

Καθής: Δημοκρατία της Αυστρίας